

Τοιουτοτρόπως ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ αἵματοφύρτου τῆς Μακεδονίας θρόνου ὁ Δημήτριος ὁ Πολιορκητῆς καὶ ἐξέλιπεν ἡ γενεὰ ἐκείνη τῶν δολοφόνων ἢ παραχθείσα ἀπὸ τοῦ καλοῦ κάγαθοῦ Ἀντιπάτρου, ἦτοι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Κάσσανδρος καὶ οἱ τούτου υἱοὶ Ἀντίπατρος καὶ Ἀλέξανδρος. Ἐξ ὄλου τοῦ οἴκου αὐτοῦ μόνη ἡ Φίλα, ἀδελφὴ μὲν τοῦ Κασσάνδρου, σύζυγος δὲ τοῦ Δημητρίου, ἀνεδείχθη χρηστὴ καὶ εὐγενὴ ἀληθῶς ἔχουσα αἰσθήματα. Ὁ Δημήτριος εἶχεν ἀείποτε παραμελήσει αὐτήν, προτιμήσας ἄλλας συζύγους, καὶ ἑταίρας· οὐδὲν ἦττον ἡ Φίλα δὲν ἔπαυσεν ἀγαπῶσα αὐτὸν καὶ πιστὴ διατελοῦσα. Ὅτε δέ, πολιορκοῦντος τοῦ Δημητρίου τὴν Σπάρτην, ὁ Πτολεμαῖος ἐπετέθη κατὰ τῆς νήσου Κύπρου, αὐτὴ ὑπερησπίσθη γενναίως τὸ κτῆμα τοῦτο· καὶ ἔπεσε μὲν ἐπὶ τέλους αἰχμάλωτος εἰς χεῖρας τοῦ Πτολεμαίου ἀλλ' ἅμα μετ' ὀλίγον ἐλευθερωθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἔδραμε πρὸς τὸν ἀπιστον σύζυγον, καὶ χάριν τοῦ υἱοῦ αὐτῆς. Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ, λησμονήσασα ὄσας πικρίας ὑπέστη παρὰ Δημητρίου, ἠγωνίσθη ἐκ παντὸς τρόπου ν' ἀσφαλίσῃ τὴν ἐν Μακεδονίᾳ ἀρχὴν αὐτοῦ, διότι οἱ Μακεδόνες δὲν ὑπετάχθησαν εἰς τὸν Δημήτριον εἰμὴ καθὼ γαμβρὸν τοῦ τοσοῦτον ἀγαπητοῦ παρ' αὐτοῖς διατελέσαντος Ἀντιπάρτου.

Κατὰ δυστυχίαν ὁ Δημήτριος δὲν ἤρκετο εἰς τὸ νέον αὐτοῦ κράτος, τὸ ὅποιον ἐν τούτοις δὲν ἦτο λόγου ἀνάξιον· ναὶ μὲν εἶχεν ἀποβάλλει τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας, τὴν Φοινίκην καὶ τὴν Κύπρον, ἤρχεν ὁμως τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Ἑλλάδος, ἦτοι σχεδὸν ὄλου τοῦ βασιλείου ὅπερ ὁ πατὴρ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου Φίλιππος, μετὰ τοσοῦτους καὶ τηλικούτους ἀγῶνας, μόλις περὶ τὰ τέλη τοῦ βίου εἶχε κατορθώσει ν' ἀπαρτίσῃ. Ἄλλ' ὁ Δημήτριος ἔσφζε τὰ ὄνειρα τοῦ πατρὸς, περιεφρόνει τὴν Μακεδονίαν, ἦτο δυσπρόσοδος καὶ τραχὺς πρὸς τοὺς προσερχομένους, οὐ μόνον δὲν ἀνεγίνωσκε τὰς ἀναφορὰς τῶν ὑπηκόων ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον αὐτῶν τὰς ἔρριπτεν εἰς τοὺς δρόμους, ἐνταῦτῳ δὲ κατεπίεζε τὸν τόπον συντηρῶν αὐτὴν πολυτελεστάτην καὶ παρασκευάζων στόλον καὶ στρατὸν ὑπέρογκον ἵνα ἀνακτήσῃ τὸ ἀσιανὸν τοῦ πατρὸς κράτος. Ἐκ τούτων ἐν αὐτῇ τῇ Μακεδονίᾳ κατήντησεν, ὡς ἐκ τῶν τρόπων ἐκείνων, τοσοῦτον ὀλίγον ἀσφαλῆς ὥστε, νοσήσαντος αὐτοῦ ποτε, ἐν ἔτει 289, ὁ τῆς Ἡπείρου βασιλεὺς Πύρρος ἐμβάλων κατέλαβε πᾶσαν σχεδὸν τὴν χώραν ἀμαχητί. Καὶ ἐξέβαλε μὲν τὸν Πύρρον ὁ Δημήτριος, ἅμα ἀναλαβὼν ἐκ τῆς νόσου, ἀλλ' ἐξηκολούθησε καταθλίβων τοὺς ὑπηκόους καὶ συμπληρῶν τὰς παραλόγους πολεμικὰς παρασκευάς. Εἶχε δὲ ἤδη συγκροτήσει στόλον 500 πλοίων καὶ στρατὸν 112.000 ἀνδρῶν, καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐκπλεύσῃ ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, ὅτε διὰ μιᾶς ἀπεδείχθη ἡ ματαιότης ὄλων ἐκείνων τῶν βουλευμάτων καὶ ἐπιχειρημάτων. Ὁ Σέλευκος, ὁ Πτολεμαῖος, ὁ Λυσίμαχος θεωροῦντες ἑαυτοὺς ἀπειλουμένους ἐπανάβον τὴν ἀρχαίαν συμμαχίαν, προσέλαβον εἰς αὐτὴν καὶ τὸν Πύρρον καὶ ἐπετέθησαν πανταχόθεν κατὰ τοῦ κοινοῦ αὐτῶν ἐχθροῦ. Ὁ Λυσίμαχος ἐνέβαλεν ἀπὸ βορρᾶ, ὁ Πύρρος ἀπὸ δυσμῶν, ὁ Πτολεμαῖος ἔπεμψε τὸν στόλον αὐτοῦ εἰς τὰ παράλια τῆς Ἑλλάδος· ἴσως εἶχον συνεννοήσεις καὶ μετὰ τοῦ στρατοῦ τοῦ Δημητρίου. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἅμα ἐπλησίασαν οἱ ἐχθροί, ὁ μακεδονικὸς στρατὸς ἐγκατέλιπε τὸν βασιλέα ἀναγκασθέντα νὰ σώσῃ ἑαυτὸν διὰ τῆς φυγῆς. Οὕτως, ἐν ἔτει 287, μετὰ ἐπταετῆ ἐν Μακεδονίᾳ βασιλείαν, ἀπέβαλεν αὐθις ὁ Δημήτριος τὴν ἀρχὴν καὶ ἀπῆλθεν ὑπὸ πάντων ἐγκαταλειμμένος εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ εὐγενὴς Φίλα, μὴ ἀνεχομένη νὰ ἴδῃ αὐτὸν αὐθις ἰδιώτην καὶ φυγάδα, ἀπέθανε πιοῦσα φάρμακον, τὴν δὲ Μακεδονίαν διένειμαν πρὸς ἀλλήλους ὁ Πύρρος καὶ ὁ Λυσίμαχος.

Ταύτην τὴν εὐκαιρίαν ἤρπασεν ὁ καλὸς κάγαθος Ἀθηναῖος Ὀλυμπιόδωρος, ἵνα

